

La cameta de l'arada

(ALDC, IV, 887. La cameta)

El nom es refereix a la 'peça corba de l'arada que uneix el dental al camatimó'. El mot més estès és *cama* (o *cama de l'arreu* 44), del cèltic *CAMBOS 'corbat', i especialment el seu der. *cameta* (1880) (var. *camet* [m.] 15 i *cametó* 31, 34, 38, 45, 52); la doc. d'aquests significants no va més enllà del s. XIX, tanmateix es dedueix la seva antiguitat per la seva presència en el compost *camatimó* (s. XIV) 113, 115, la barra que arrenca de la cameta i on s'enganxa el parell d'animals.

Corba és la substantivació de l'adj. *corb*, *corba* (< llat. CŪRVUS 'corbat, corb, encorbat', veg. *corbat* 116) i recull una característica de la forma de la cameta.

Altres mots menys estesos: *arbre*, amb el sentit de 'pal' (el llat. *arbor*, a més d'*arbre*, ja s'aplicava al 'pal d'una embarcació'), probablement aplicat al camatimó, ha sofert

dos tipus de dissimilació de les ròtiques: *albre* 16, 22 i *abre* 24, 25, 32, 37 (o *abre de l'arreu* 92). Obeeixen a semblant motivació *barra* 86, 143, d'etimologia incerta, i *porro* 74 (< llat. PÖRRUM). *Taló* 25, 26 es pot referir a la cameta com començament del camatimó; *coll* 1, per l'acoblament de la cameta i el camatimó; *tirador* 16, que, un cop junyits els animals, serveix per a tirar 'estirar' l'arada; *timó* 171 és un escurçament de *camatimó*.

Des d'un punt de vista geogràfic, *cameta/cama* ocupen el cat. or. peninsular i insular, mentre que *corba* és propi del cat. nord-occ.

Són mots normatius *cameta* i *camissa*, des del DG₁, 1932, però el darrer no apareix en els materials de l'Atlas.

